

lemret med en Køren frem og tilbage med Pengeanvisninger o. s. v, til ingen Verdens Nytte.

Jeg havde ventet og haabet, at der havde været et eller andet Kommissionsmedlem, der havde en medlidende Tanke for de mange brave Medborgere rundt om i Landet, der skulle udføre dette uhyre Arbejde uden en Øres Vederlag og derved rimeligvis, hvis de ville være samvittighedsfulde Røgttere af dette Æreshverv, blive nødte til at forsømme deres egen Gerning. Jeg havde ventet, at man vilde være gaaet fra den urimelige Foranstaltning, som Lovforslaget fastholder, at Staten skal opkræve Skatter og betale til Kommunerne, medens Kommunerne — og det er meget værre — skulle paaligne og opkræve Skatter af forskellig Art, som skulle indbetales til Statskassen for atter for en stor Del at gaa tilbage til Kommunerne — alt sammen Omsvøb, som ere i høj Grad urimelige. Denne Skatteligning med Kommissioner, Overskattede og Kommissioner osv. i det uendelige kræver et Arbejde, der er alt for urimeligt stort i Forhold til det tarvelige Resultat, der naas. Jeg havde ventet, at Skattede og Kommissioner med den Indsigt, som jeg ikke tvivler om har været til Stede paa alle Omraader, vilde være fremkommen med et Forslag, der dog var noget andet end det, der var udgaaet fra en teoretisk Betragtning af Forholdene, nemlig det oprindelige Forslag fra 1896. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde udtrykkelig i sin Tale, at det Forslag, der nu forelaa, var bygget over det Reedtz-Thottske Forslag. Det er egentlig ikke rigtigt. Det er ikke bygget over det, det er det samme. Det er det Reedtz-Thottske Forslag med nogle Ændringer, som finansielt set ganske vist ikke betyde saa lidt, det indrømmer jeg, men som ikke ere af principiel Beskaffenhed. Det er jo den rene Vilkaarlighed, om man vil forandre Brøkerne til det ene eller andet, om man vil forandre $1\frac{1}{4}$ henholdsvis til $1,3$ eller til $2,5$, om man vil forandre $0,3$ pro mille til $0,5$ pro mille, $\frac{1}{3}$ til $\frac{2}{3}$ og $\frac{2}{3}$ til $\frac{7}{8}$. Det er i Virkeligheden ikke noget stort Kunststykke, og jeg tror ikke, det vil være muligt for de Herrer at paavise, at netop deres Brøker ere mere rationelle, retfærdige og forsvarlige end de Brøker, de ere gaaede bort fra.

Jeg forstaar meget godt, hvad der blev sagt i Gaar, navnlig af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at man havde Grund til denne Forandring: man skulde have mere over-

ført til Kommunerne. Ja, det er rigtigt, ellers vilde der ingen Anledning have været til at forandre Brøkerne. Men i øvrigt har jeg ikke kunnet finde i det foreliggende nogen som helst ny Tanke undtagen paa et eneste Punkt, hvor jeg anerkender, at der er en Forbedring. Det eneste, der kunde se ud som nyt — bortset altsaa fra det, jeg har i Baghaanden — er den stigende Skala. Men den havde vi jo — ganske vist i minimal Grad — i Forvejen. Den er nu udformet, men om det er sket paa korrekt og rationelt Maade, derom kan der være lige saa mange Meninger som Hoveder. Det er ligeledes ganske vilkaarligt. Jeg har ikke noget væsentligt at indvende mod den stigende Skala; thi jeg hylder den Betragtning, at Skatterne skulle lægges, hvor Skatteevnen er, men jeg anser det ikke for saa overordentlig fortjenstfuldt, at man har fremsat netop denne Skala. Jeg tror, man kunde have fremsat en hvilken som helst anden, som kunde være lige saa rationelt begrundet.

Det eneste ny, som jeg for mit Vedkommende sætter Pris paa og anerkender som en virkelig Forbedring, er, at en Del af Formueskatten paa bestemt og dygtig gennemtænkt Maade skal tilbageføres til Kommunerne. Dette sætter jeg mest Pris paa i hele Lovforslaget.

Men paa den anden Side er man ikke vegen tilbage for paa enkelte Punkter at foreslaa saadanne Forandringer, at jeg af den Grund, hvis jeg for mit Vedkommende havde ment det forsvarligt overhovedet at udskyde denne Reform længere, vilde have stemt mod Lovforslaget. Det er navnlig den Maade, hvorpaa man har fundet for godt at behandle Aktieselskaberne. Det er ikke muligt rationelt at begrunde det retfærdige i en Dobbeltbeskatning under nogen som helst Omstændighed, men jeg har altid anset det for at være forsvarligt at se bort herfra, naar Spørgsmaalet drejer sig om Beskatning i Kommuner. Man kan nemlig ikke beskattede Aktieselskaber paa anden Maade end ved en Dobbeltbeskatning, hvordan man saa end bærer sig ad. Man maa vride Hovedet af alle Betæneligheder med Hensyn til Kommuneskatterne og sige: Vi have ingen anden Udvej, vi maa lægge Skat paa Aktieselskaber, uanset at de blive dobbelt beskattede. Det forstaar jeg. Men jeg er en Modstander af, og jeg ser ikke, hvad der skulde kunne anføres som Begrundelse for Retfærdigheden af en Dobbeltbeskatning til Staten. Jeg ser godt, at lige saa vist som man i det Reedtz-Thottske Forslag er gaaet noget for vidt med Hen-